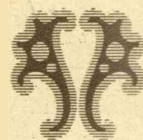

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE (VERVOLG EN SLOT)

DE mensen waren verwonderd, toen ik een vrome werd, zooals zij dachten, toen ik alleen leefde, zooals zij het opvatten, om goed te doen. Groote God, als zij eens in mijn hart hadden kunnen kijken, als het hun eens duidelijk geworden was, welk een groot zondaar ik ben, dan zouden zij geweten hebben, dat door geen enkele boetedoening ik kon hopen om mijn misdaad ongedaan te maken.

„Toen ik zag, dat ik mijn vrouw vermoord had, viel ik flauw. Ik heb alleen een verwarde herinnering, dat ik mijn hoofd bezeerde, toen ik viel, maar daarna herinner ik mij niets meer, totdat ik weer in mijn kamer was, omgeven door verpleegsters en dokters. Ik trachtte te spreken, om hun te vertellen, wat ik gedaan had, maar zij kalmeerden mij slechts en ik zag, dat zij dachten, dat ik ijld. Toen vroeg ik hun, om Tom Manson te sturen en zij vertelden mij, dat hij op 't oogenblik in huis was, dat hij iederen dag naar mij was komen vragen, gedurende de veertien dagen, dat ik zoo ziek was geweest. Ik was gevallen, legden zij mij uit, terwijl ik in gezelschap was van Manson en hij had mij thuisgebracht. Wat zij mij vertelden, bracht mij zoo in verwarring, dat ik hun alleen kon smeeken Manson bij mij te brengen en mij met hem alleen te laten. Hij kwam, maar toen ik hem vertelde, dat ik mijzelf wilde aangeven als de moordenaar van mijn vrouw, zei hij, dat dat nergens toe noodig was. Hij had alles geregeld. Toen het dienstmeisje, dat uit geweest was, terugkwam en haar meesteres dood vond, had hij haar naar den dokter gezonden, deze had een onderzoek ingesteld en zijn verdichtsel, dat Mevrouw Jones, dezen naam had mijn vrouw aangenomen, door een val was doodgebleven, werd geloofd. Ik zou nergens last meer van hebben.

„Het kleintje was een paar dagen na zijn moeder gestorven. Ik had nu datgene, waarnaar ik zoo vurig verlangd had, bereikt — vrijheid!”

Weer hield Eldred Dawley op, zijn drie toehoorders vielen hem niet in de rede en rustig ging hij door.

„Ik was zwak en ziek en ik was dankbaar, dat ik aan de gevolgen van mijn misdaad ontsnapt was. Manson vroeg mij een zekere som geld, een aanzienlijke som en ik gaf haar hem dankbaar. Ik hoorde nooit meer iets van hem tot op dien dag, nu vijf maanden geleden. George, toen je mij kwam zeggen, dat hij op sterven lag en mij wenschte te zien. Toen ik kwam, vertelde Letty, zijn dochter, mij, dat hij haar de heele verschrikkelijke geschiedenis had verteld, dat hij haar gezegd had, dat hij in één opzicht gelogen had — de baby was niet gestorven.

Tom Manson had haar opgevoed als zijn eigen kind, zij staat nu voor me.”

De twee mannen deden verschrikt een pas naar voren: Letty was opgestaan. Op haar gezicht lag een vreemde triomfeerende uitdrukking, haar fletse oogen schitterden door een innerlijk licht.

„Ik zal,” zeide ze, „de geschiedenis afmaken. O, u hoeft niet bang te zijn, mijnheer Dawley, dat ik mijzelf beter zal voordoen, dan ik ben; ik denk zelfs, dat ik mij slechter zal voordoen.

„Toen ik hem vertelde, George, dat ik zijn dochter was, schrok hij vreeselijk: hij had geen zweem van vaderlijk gevoel voor mij. Hij wilde niet hebben, dat ik bij hem kwam wonen; hij bood mij een som aan, niet eens een groote, als ik niets had gezegd, maar ik zei hem, dat als hij mij niet als zijn dochter aannam, ik alles, wat ik wist, zou bekend maken — dat ik de schandelijke daad openbaar zou maken; ik bezwoer hem, dat ik dat doen zou en ik zei, dat ik de geschreven bekentenis van mijn vader als bewijs had. Dat maakte hem bang. Hij nam mijn voorwaarden aan. Niemand mocht weten, dat ik het kind was van de vrouw, die hij vermoord had, maar ik zou bij hem komen wonen en hij zou mij al zijn geld nalaten. Het was mijn eenige kans om in de wereld vooruit te komen en ik maakte er gebruik van. Mijn vader had mij dit alles verteld; hij was stervende en hij zei, dat hij nog meer te vertellen had. Ik moest het aan mijnheer Dawley vertellen, als hij hem niet meer zag. Toen ik naar mijn vader terugging, vertelde hij mij de rest. Maar dat heb ik geheim gehouden; ja, hoewel ik

mijn vader moest zweren, dat Eldred Dawley het zou weten. Ik vertel het nu, omdat ik niet zoo slecht ben, als jullie denkt. Ik doe nu vrijwillig afstand van alles. George,” — zei ze droevig tot haar verloofde — „ik weet, dat ik je verloren heb, ik zou het geld nog kunnen houden, maar dat wil ik niet. Ik ga de waarheid vertellen. Zul je dan minder hard over mij denken?”

Zij hield op, maar George bleef stil. Zijn gezicht was als een rots.

„In ieder geval zal ik toch de waarheid vertellen, al wil je mij niet beloven, dat te doen,” zei Letty onverschillig; „vooreerst, ik ben de dochter van Tom Manson; uw kind, mijnheer Dawley, is gestorven, zooals mijn vader u vertelde. Het was mijn eigen denkbeeld, om vaderlijke genegenheid in u op te wekken” — zij lachte schrill — „maar daar slaagde ik niet in. Ten tweede hoefde u niet bang te zijn, dat de bekentenis van mijn vader u kwaad zou kunnen doen. Daarin vertelt hij, dat hij u bedrogen heeft, dat uw vrouw niet dood was, alleen gewond, dat zij heden nog leeft onder den naam van Mevrouw Rayner te Peace Hall in Hampstead!” Mijnheer Dawley zonk terug, zoo bleek, dat onwillekeurig Ardath op hem toeliep, denkende, dat hij flauw viel, maar met een beweging van de hand hield Dawley hem terug.

„Neen, neen,” zei hij zwak, „laat haar de geschiedenis afmaken.”

„Dat heb ik bijna,” zei Letty onverschillig. „Hoewel mijn vader van u hield, was hij verschrikkelijk jaloersch en hij keurde de manier, waarop ge uw vrouw behandeld had, zeer af. Toen zij gewond was, zwoer hij, dat zij dood voor u zou zijn en hij onderhield haar van het geld, dat hij van u kreeg. Zij stemde erin toe, om afstand van u te doen, zij wist, dat u haar haatte. Toen zij haar verstand verloren had, bracht hij haar naar Peace Hall. Hij wilde u niet om meer geld vragen, uit vrees dat u hem van zijn schat, zooals hij haar noemde, zoudt berooven. Als hij naar haar toeging, gaf hij een anderen naam op maar zelden herkende zij hem. Even voordat hij ziek werd, had hij haar bruidskrans en haar sluier verbrand, die hij al die jaren had bewaard.

HET COLOSSEUM TE ROME

(Zie het artikel op pag. 8)